

**Avançament a Vilaweb de**  
***Cambra de bany*, Joaquim Soler i Ferret**

El ros Albert m'ha trucat a mitja tarda quan em feia un descafeïnat amb gel. Diu que té una amiga que també està sola a Barcelona i com que a ell jo ja sé que les fembres no l'apassionen en excés, està disposat a «passar-me-la». És una dona casada, una clienta rica del seu amant, que, encara que ella no ho digui, està en una bona predisposició amatòria. «Creu-me, Joan, que és cosa fina. Ens hauríem de reunir. Què et sembla aquesta nit? No, home, no te la faré venir a casa sense més ni més, com si fos un vulgar alcavot. Ella tampoc no ho acceptaria. Que no, home, que no, que no és cap truc per enxampar-te, ¿que no van quedar prou clares les coses entre nosaltres? Que jo respecto la vida dels hetero, saps? Doncs la meva amiga es diu Maria Teresa i...»

He penjat, ha estat un gest automàtic, però he penjat i encara no sé per què.

Immediatament he posat en marxa el contestador automàtic i a la cassette del missatge de sortida he enregistrat aquestes paraules: «Contestador automàtic de Joan Crèspols. Ara soc de vacances fins a finals de mes; si la vostra trucada pot esperar fins en aquestes dates, digueu el que us sembli després que soni el senyal. Gràcies».

¿Recordes que el pare es va subscriure a un diari clandestí i que amagava els exemplars sota el matalàs? Nosaltres els fullejàvem d'amagat i no hi enteníem res amb tot allò de la falç i el martell i uniu-vos.

Crec que va ser per l'abril d'aquell mateix any que el senyor Vicentet, el de la botiga d'ultramarins que es deia Colmado, va assassinar la seva muller al legant que li feia moros a la caixa. En realitat el que va passar era que Margalida, la muller, s'entenia amb un representat de pastes de sopa que es pentinava amb un ample serrell que li queia damunt el front i li tapava una calbesa incipient força pronunciada. Es veu que el senyor Vicentet fins i tot havia trobat a la Margalida una carta curulla de petons i abraçades, en la qual el del serrell li proposava d'escapar-se amb ell a Santa Fe de Bogotà.

La mare, en contra del parer de tot el veïnat, anà a l'enterrament de la pobra senyora Margalida, l'adúltera. Recordo que l'esquela deia que havia mort havent rebut els Sants Sagraments, els Olis Sagrats i la Benedicció Apostòlica i que tots van dir que això sí que era

una santa fe, perquè la barra de ferro de baixar la porta metàl·lica de la botiga li havia entrat pel pit i li havia sortit per l'esquena, després de travessar el cor enamorat, i aquesta mena de traumatismes no solen donar temps al combregar. Però el senyor Vicentet volgué conservar les bones formes àdhuc en aquests petits detalls.

On hi havia la botiga d'ultramarins i altres queviures, ara hi han instal·lat una sucursal d'una caixa d'estalvis d'aquestes que fan com si et regalessin televisors de no sé quantes polzades.

Potser era a causa dels ultramarins que la senyora Margalida, la desvergonyida, volia conèixer les terres d'ultramar, encara que fos de bracet d'un xitxarel·lo que no podia ni comparar-se amb el pacífic senyor Vicentet.

Després de consumir les darreres menges congelades que hi havia a casa, de bocons damunt la taula he fet una migdiada de més d'una hora. M'he despertat perquè estava completament xop i el clatell em feia mal. Les mans, com una part estranya del cos, sense moure's gens ni mica, suaven pel dors micromètriques gotetes que s'engruixien amb brillantors de vestit nocturn de *pin-up*. Entre els pèls de la pitrera també davallaven les gotasses. Més avall he notat l'engruiximent típic d'aquest tipus de dormides en els homes que no van per la vida satisfets.

Virgínia em deia una tarda, mentre berenàvem en una granja, que tots els homes i totes les dones hauríem de tenir una filmació de nosaltres mateixos fent l'amor. Una teràpia.

I després, a poc a poc m'he anat adonant que començava a importar-me molt poc si suava, si el terra s'esquerdava, si del cel queien pans de quilo. Perquè, a més, els músculs, que tornaven a grinyolar per dessota la pell, obeïen massa tardanament els suggeriments —que no les ordres— del cervell.

Inesperadament m'he aixecat i he començat a córrer pel passadís, un passadís llaaaaarg, i no m'he deturat fins que la suor em baixava per la nuesa de les cames i xopava el terra. Aleshores m'he palpat tot el cos, bo i esperant sentir aquell txef-txef, i m'he autocontentat sense gaire convicció arran de l'arca congeladora.

Allà mateix, als rajols, he deixat la taca en forma de cangur paralitzat enmig del salt.

L'avi va quedar paralitzat de la banda esquerra i es va tornar encara més impertinent i ens feia anar a tots de bòlit. Si t'ho recordo, Rosa, és perquè llavors tu quasi no paraves a casa amb allò que cada nit t'enamoraves d'un noi diferent. Val a dir que eres una noia molt bonicoia, amb unes pigues sota els ulls que encara accentuaven més la teva natural simpatia. El dia que vas enxampar el meu millor amic, l'Higini, et vaig dir textualment que si li fas mal te les hauràs d'haver amb mi i jo no gasto compliments. Vas riure, amb aquelles dents tan exageradament blanques, vas riure i vas dir-me que l'amor, encara que sigui passavolanter, mai no pot fer mal si se'n sap treure el balanç positiu, i te'm vas abraçar fortament amb petons que mai no he oblidat.

Jo crec que hauria d'anar a comprar. Això o desconnectar el congelador, que ja ho vaig dir, que no calia que fos tan gran i, veus, mai no ha estat ple ni fins a la meitat.

«Jo de tu dinaria cada dia al restaurant.» Però al restaurant no et pots descalçar, despampolar, riure't del que diu la tele, eixugar-te la suor amb les tovalles, rotar en estèreo...

Sí, hauria d'anar a comprar... De vegades penso que podria provar de posar-me dins el congelador, una estoneta de refresc i a veure quanta estona aguanto i anar augmentant a mesura que m'hi aclimato. Abans de fer un viatge al Pol Nord aquest podria ser un bon exercici. Fins i tot podria mirar de quedar-m'hi ja per sempre i morir-hi lentament, amb les celles blanques com els patriarques bonassos. Diuen que la mort per congelació no és molt dramàtica. N'hi ha que fins i tot els dona per riure. Jo m'hi acostumaria aviat, amb la frigidesa que gasto d'ençà que no sé com fer-m'ho amb la meva dona...

L'Albert ha deixat un missatge al contestador. «Estàs ben sonat, perquè jo sé que hi ets, no entenc per què et fas l'estret, sembla mentida refusar, un amic, Barcelona, solitud, etcètera.»

I de sobte m'he adonat d'una cosa terrible: que no puc tenir posat el contestador, imagina't que truqués Virgínia, jo me n'hauria anat de vacances... Puc gravar un altre missatge, un missatge amb claus que només ella i jo coneguem: *xato, cuqui, cuore*. No, no resultaria; a més, l'Albert crec que ja en té prou.

Però el més curiós de tot plegat és que encara espero que ella truqui. La darrera vegada que em va dir demà et trucaré van passar set mesos, sis dies, set hores, nou minuts i quatre segons.

¿Com es comença a fer aquest penya-segat de fredor i menyspreu que creix i creix entre un home i una dona que un dia van fer-se la il·lusió d'estimar-se? Però Virgínia tenia raó: què és estimar? Per a mi ha estat la por d'enfrontar-me a la vida, perquè, si hagués estat valent, el mateix dia que vaig conèixer Virgínia hauria d'haver-me acomiadat de Margot, un acomiadament entre amics, perquè en el fons del més fons fins i tot l'estimo. Durant tots aquests anys, quasi cada dia ho pensava: «Demà li ho dius».

Però i el nen?

Després, estimada Rosa, em sembla que va ser l'any després del teu encaterinament per l'Higini, vaig haver de marxar a fer el servei militar, i va ser quan ho vas aprofitar per partir peres amb ell. Aquest va ser l'amor més llarg que aleshores se't coneixia. Les meves cartes casernàries anaven carregades amb pólvora, te'n recordes?

Poc després moria l'avi rebotant-se en els seus propis excrements, i la mare, envellida a cor què vols, no gosava donar les gràcies al Senyor. L'Higini em deia en les seves cartes que amb tu havia estat molt feliç, molt més que no s'esperava, que us havíeu «enriquit mútuament», que eres una dona fantàstica i que estava segur que el teu destí no era casar-te i tenir fills, sinó viure lliure i feliç. Vaig pensar que si ell no et podia haver preferia que no fossis de ningú en exclusiva. Ja veus que el nostre amic no tenia dots profètics.

I un capvespre de tardor vas marxar de casa per sempre.

Cap persona no hauria de morir sense haver viscut un gran amor, sense saber que la felicitat pot ser allò que sembla que no s'hagi d'acabar mai. Aquell trasbalsament, a voltes reposat a voltes atüidor, que ens fa sentir la necessitat de canviar el món, de considerar bones moltes coses que abans vèiem execrables. Un amor d'aquests que ens redimeixen de tots els fracassos passats.

Estava fent memòria, però ja no puc recordar quina va ser i com va ser la darrera vegada que Margot i jo vam oblidar que no ens estimàvem.

Aquesta nit m'han assaltat. Havia sortit a airejar-me i he anat a raure als jardins del parc de l'Escorxador. M'estava assegut bo i mirant en el cel el lloc que la lluna ocuparà quan, cap al vint-i-tres, ja sigui plena, i de bursada l'ombra feréstega ha sortit de darrere d'una palmera amb tanta furtivesa que encara conservava el perfil i la rigidesa de l'arbre africà.

Immediatament he començat a suar, he suat tant que en principi fins i tot pensava que m'havia orinat al damunt. L'ombra no s'ho ha fet dir dues vegades, anava per feina: «Dona'm tot el que duguis de valor». Un lladre català! Mentre buidava les butxaques he sentit que respirava de pressa i m'ha semblat que tremolava. Però amb què m'amenaçava? Amb unes tisores!

A l'estiu, la migradesa de butxaques no et permet de dur gaire cosa al damunt: mil cinc-centes en bitllets nous de caixer automàtic, un mocador per a la suor que ha anat a parar a terra, mig paquet de cigarretes, un encenedor d'aquests que es llencen i tres boletes d'anís per enganyar la set.

—Em podràs fer un rebut de tot això?

De poc més que em pega. Per distreure'l hi he afegit que si volia les sabates, que m'havien costat més de sis mil, pell bona, que me les havia comprades perquè la meva dona sempre em deia que anava fet una fatxa. Però no l'hi interessaven, anava per feina i tenia un peu molt petit.

El que m'ha sabut més greu és el rellotge, un d'aquests que aguanten no sé quantes atmosferes, que em van regalar el dia del casament i que mai no havia deixat de dir-me quina era l'hora del meu fracàs. Però el lladregot ja marxava a recules i, sota la llum d'un fanal futurista, he vist que tenia uns braços gruixudíssims, la qual cosa m'ha frenat de preguntar-li si els del seu gremi no fan vacances.

—A veure qui encerta l'ull de Franco.

Era un concurs *open* d'escopinades a distància: nosaltres en dèiem *sipis*.

Després passàvem el mur del descobert i vivíem centenars d'aventis amb tigres i lleons i alguna serp reticulada entre les herbotes de mal créixer i les muntanyes de terra d'enderrocs, mobles vells repintats per la pluja i fragments de miralls. Era com saltar a l'altra cara de la quotidianitat. Fins i tot hi havia, a la cantonada nord-est, una cova estalactítica que no era altra cosa que l'antiga entrada d'una mina d'aigua que travessava el barri en diagonal. Amb els llumins que pispàvem de la cuina fèiem incursions dins la cavorca fins que un corrent d'aire estrany ens els apagava. Quan Rosa va demanar als Reis una llanterna, la cosa ja va ser diferent: després d'avançar uns cent metres vam topar amb el cadàver d'un vagabund. Per sort nostra devia fer pocs dies que havia deixat de respirar,

perquè encara no presentava (bé, presentar, el que es diu presentar, ell no presentava res), encara no tenia signes de descomposició. Això sí, estava rígid com un bacallà. Un de la colla va portar la pala del carbó del fogó de casa i, després de treballar fins que es va fer fosc, el vam enterrar. Crèiem que si ho dèiem a algú ens acusarien d'assassinat i, a més, en aquells anys tots els nens creixíem en la convicció profunda que les autoritats —i ja no diguem la policia— existien per perjudicar i complicar-nos la vida.